

به وقت المپیک

امروز نهم آگوست

1984

دالی تامپسون ورزشکار سرشناس بریتانیایی با کسب ۸۷۹۷ امتیاز، بالاتر از ۳ ورزشکار از آلمان غربی ایستاد و قهرمان مسابقات دهگانه المپیک لس آنجلس شد. تامپسون که در المپیک ۱۹۸۰ هم قهرمان شده بود، در المپیک ۱۹۸۴ توانست یک رکورد جهانی به ثبت برساند.

1992

فلیکس ساوون بوکسور کوبایی با غلبه بر دیوید ایزورتی نیجریه‌ای در بازی‌های المپیک ۱۹۹۲ بارسلونا اولین مدال طلای خود را در رقابت‌های فوق سنگین المپیک به دست آورد. او بعدها در دو المپیک ۱۹۹۶ و ۲۰۰۰ نیز قهرمان شد.

2012

یوسین بولت، فوق ستاره دوی سرعت جامائیکا با ثبت زمان ۹/۳۲ ثانیه قهرمان دوی ۲۰۰ متر المپیک ۲۰۱۲ لندن شد تا نخستین دونده‌ای باشد که هر دو مدال طلای ۱۰۰ متر و ۲۰۰ متر را در المپیک به دست می‌آورد.

2016

مایکل فلیس شناگر سرشناس آمریکایی برای کسب بیستمین مدال طلای خود در ادوار مختلف المپیک، با اختلاف زمانی ۴ صدم ثانیه ماساتو ساکای ژاپنی را شکست داد و روی سکوی قهرمانی ششای ۲۰۰ متر پروانه المپیک ۲۰۱۶ ریودوژنیرو ایستاد.

دورانت؛ ارزشمندترین بسکتبالیست المپیک شد

پس از قهرمانی تیم ملی بسکتبال مردان آمریکا در بازی‌های المپیک ۲۰۲۰ توکیو، فدراسیون جهانی بسکتبال (FIBA) کوین دورانت فوق ستاره یانکی‌ها را به عنوان MVP یا ارزشمندترین بازیکن مسابقات بسکتبال معرفی کرد. آمریکا در فینال و به واسطه درخشش ستاره‌های خود به ویژه «کوین دورانت» با نتیجه ۸۷ بر ۸۲ خروس‌های فرانسه را شکست دادند تا شانزدهمین قهرمانی خود در بازی‌های المپیک را جشن بگیرند. دورانت در این بازی به تنهایی موفق شد ۲۹ امتیاز برای تیمش کسب کند. او همچنین در فینال بازی‌های المپیک ۲۰۱۲ لندن و ۲۰۱۶ ریو نیز موفق به کسب ۳۰ امتیاز شده بود تا با این عملکرد، آمار فوق العاده‌ای از خود بر جای بگذارد.

گفت وگو با حمیده عباسعلی، کاراته‌کای کشورمان در المپیک

هیچ کسی به اندازه خودم توقع مدال نداشت

شاید حسرت مدال المپیک تا همیشه برای حمیده عباسعلی باقی بماند. قبل از آن که همه ما شاهدان از طلای سجاد گنچ‌زاده شویم، دیگر کاراته‌کای ما هم تا پای جان مبارزه کرد و از روی تاتامی کاراته مستقیم راهی بیمارستان شد. او حمیده عباسعلی بود، یکی از شانس‌های کسب مدال کاروان ایران. حمیده عباسعلی قبل از بازگشت به تهران در مورد مصدومیت خود بیان کرد: بعد از مسابقه درد شدیدی داشتم و نمی‌توانستم صحبت کنم. در روز مسابقه بسیار آماده بودم و از مصدومیت قبلی‌ام هیچ خبری نبود. حتما در عکس‌ها دیده‌اید که پیش از شروع یکی از مسابقه‌هایم، چقدر بالا پریده‌ام. اگر ورزشکاری مصدومیت داشته باشد، قادر به این کار نیست. من آمده بودم که مدال المپیک را بگیرم و هیچ کسی به اندازه خودم از من توقع مدال نداشت.

او ادامه داد: «خیلی خوب می‌دانستم که کلکسیون مدال‌هایم فقط مدال المپیک را کم دارد و به همین دلیل در این چند سال اخیر از همه چیز زدم تا مدال المپیک را به مدال‌هایم اضافه کنم. مصدومیتی که یک سال و چند ماه قبل برای من اتفاق افتاد، مصدومیت ساده‌ای نبود بنابراین خیلی تلاش کردم تا بتوانم دوباره به شرایط مسابقه برگردم و آماده شوم. می‌دانید که یک سال گذشته

چقدر سخت بود. تمرین در زمانی که با شیوع کرونا مواجه بودیم و مدام در قرنطینه به سر می‌بردیم، کار ساده‌ای نبود. همه اینها را تحمل کردم تا به مدال پرسم اما خیلی بدموقع مصدوم شدم.»

او به مسابقه آخر اشاره کرد و گفت: «هر دوی ما در بازی آخر برد می‌خواستیم و همین مساله، مسابقه را برایمان حساس‌تر کرده بود. با این حال توان بردن این حریف را داشتیم اما بد موقع مصدوم شدم. من تجربه مصدومیت و مسابقه دادن در این شرایط را داشتم اما آن دفعه در ۷ ثانیه پایانی این اتفاق افتاد و توانستم بازی را کنترل کنم. این بار هم اگر مصدومیت کمی دیرتر اتفاق می‌افتاد، در خودم می‌دیدم که مسابقه را برگردانم. اصلا تصور نمی‌کردم در این مسابقات مصدوم شوم. در اصل هیچ ورزشکاری قبل از مسابقه چنین فکری نمی‌کند و من آمده بودم که مدال بگیرم. در آخر بازی می‌شنیدم که از روی سکوها می‌گفتند «حمیده بزن» اما واقعا توانش را نداشتیم. می‌دانستم که همه دلشان می‌خواهد من برنده باشم و به دلیل اعتمادی که به من داشتند، این را می‌گفتند اما در آن لحظات درد خیلی زیادی داشتم.»

ملی‌پوش کاراته‌ایسران با بیان این‌که خیلی‌ها دلشان می‌خواست من دست پر از این مسابقات برگردم، گفت: «انرژی مثبت تک‌تک این افراد را حس می‌کردم و الان بیشترین نازا حتی‌ام این است که ناامیدشان کرده‌ام. بیشتر از خودم برای آنها نازا حتم.»

ان زمین» در المپیک ۲۰۲۰

در توکیو

گلد با مضرب دو

ام می‌شود. داور روی تشک دست محمد رضا را بالا می‌برد. برمی‌گردد، اند سمت چپاگاه و با انگشت اشاره می‌کند به محمد علی. او می‌داند برداست. انگار با هم فینال رفته‌اند؛ یکی روی تشک عرق ریخته، آن رختکن غافلگیر می‌شود. به دوربین صفحه اینستاگرام اتحادیه نگاه می‌کند. دست می‌زند. می‌دود و به لنزی که دنبالش است، بدال. بر بگیرد، غم محمد علی نصف می‌شود. اولین طلای نواده گرایبی، شادی همه را چند برابر می‌کند. می‌شود ی ایران در توکیو و به عبارتی چهارمین طلای تاریخ ایران. لباس تصویری برقرار شده... شیراز در خانه آنهاست. حسین پد: «مبارکت باشه کاکو!» و او دست‌ها را بالا برده، مشقت نشان می‌دهد و برای مادر فیکور قدرت می‌گیرد. مادر تند در دلش آب می‌شود و با بغض بکت باشه، مبارک همه‌مان باشه.»

چراغی که روشن شد

کسی توقع زیادی از او ندارد. روی روز دوم مسابقات هم، خیلی حساسی باز نکرده‌اند. جواد آرام آرام نفس می‌کشد. با دم و بازدم‌های منظم، تیر پشت تیر. تا شماره شصت می‌زند. دل توی دلش نیست که خدا یا به فینال پرسم... مانیتور را نگاه می‌کند.

پنجمین نفری است که از مقدماتی صعود کرده. خیالش راحت می‌شود.

خدا او را تا نیمه راه آورده و حالا با سکوهای المپیک حداقل ۲۲ تیر فاصله دارد.

به دهلران فکر می‌کند، به مادر که دعای خیر را بدرقه راهش کرده، همسرش حالا دست به دعاست.

هشت تیرانداز را فرا می‌خوانند. بلندگوی سالن معرفی‌شان می‌کند. دوباره به خط می‌شوند. قلق می‌کنند. استارت.

بلندگو در پایان پنج تیر اول از برترین‌های سالن چیزهایی می‌گوید که او نمی‌شنود. فارغ از دنیا است. ادامه می‌دهند. بلندگو همچنان چیزهایی می‌گوید. نامش مدام بر زبان گزارشگر است. ده روی ده. کم‌کم، ضعیف‌ترها حذف می‌شوند. جهان برای او خلاصه شده در یک تصویر ذهنی. سیبلی در توکیو.

ده متر جوتو، با دایره‌های متحدالمرکز... ایران برای اولین بار در طول تاریخ، خیال خارج شدن از جمع فینالیست‌های المپیک را ندارد و با آرامشی طلایی، در خط آتش المپیداسی دوم، بعد از ۷۳ سال، رکورد فینال را هم می‌زند. چراغ کاروان را فروغی روشن کرده است. حالا روی سکوی نخست ایستاده و زیر لب می‌خواند: الا بذکر!... تظمئن القلوب.

مرداد ۱۳۲۷، لندن.

مدتی پس از پایان جنگ دوم جهانی.

سروان محمود سخانی،

سروان ملازال و سروان فرهنگ

خسروپناه. چقدر همه چیز برای

ایرانی‌ها تازگی دارد. از سراسر جهان

تیراندازان، با نفس‌هایی که در سینه

حبس شده، در خطوط، کنار هم ایستاده

و تیر می‌زنند. اولین بار است که پای ایران

به المپیک باز شده و تیراندازانش هم

میدان می‌بینند.

مرداد ۱۴۰۰، توکیو.

از ۱۹۴۸ تا ۲۰۲۱ مدال‌ها را وزنه‌برداران،

کشتی‌گیرها، تکواندوکاران و اندک

ورزشکاران رشته‌های دیگر برای ایران

کسب کرده‌اند اما هنوز هیچ نشانی

نصیب المپین‌های تیراندازی نشده

است. جواد فروغی برای اولین بار در

زندگی به المپیک آمده.

رفاقت قطری - ایتالیایی
برای آن که بداند یک بازی ساده همچون فینال پرش ارتفاع در المپیک چطور می‌تواند انسانیت را به شکل ساده‌ای توضیح دهد، کافی است بداند معزز برشیم قطری که به تنهایی شانسی کسب مدال طلا را داشت در یک لحظه تصمیم گرفت این شادی ناب را با جیان مارکو تامیری ایتالیایی تقسیم کند تا هر دوی‌شان روی سکوی قهرمانی بروند.

خداحافظی یک رکورددار
اگر کسی به شما گفت که با بالا رفتن سن نمی‌توان ورزش حرفه‌ای را دنبال کرد، خانم اکسانا چاسوویتسنا را به او نشان دهید. او در ۴۶ سالگی در بازی‌های ژیمناستیک المپیک توکیو شرکت کرد تا عنوان مسن‌ترین ورزشکار این رشته را به خودش اختصاص دهد. این ورزشکار ازبکستانی، بعد از هشت دوره حضور مداوم در المپیک، در توکیو از ورزش قهرمانی خط‌حافظی کرد.

گرایبی و آن فن عجیب و غریبش
باید از خود محمد علی گرایبی بپرسیم که در ذهنش چه گذشت که در آن چند ثانیه پایانی کشتی مقابل حریف کروات آن فن معروف سنجاب پرنده را زد. با این حال آنچه در ذهن همه ما شکل گرفت این بود که حق نصیب المپین‌های تیراندازی نشده شویم و باید به هر روشی برای پیروزی متوسل شویم.

رسیدن با هم به خط پایان
هر وقت بعد از این، صحبت از دوی ۸۰۰ متر المپیک توکیو می‌شود، همه ناخودآگاه یاد مسابقه مرحله نیمه‌نهایی می‌افتند. در عرض چند ثانیه، دونده آمریکایی و همچنین دونده کشور بونسوانا روی زمین افتادند و امیدشان برای کسب مدال از بین رفت. در همان لحظه دونده آمریکا دست رقیبش را گرفت، از روی زمین بلند کرد و با هم از خط پایان عبور کردند.

